

ÁGH ISTVÁN

Szóló

*Tán valami tündér
járt az éjszaka
jártában a hegyet
összecsókolta
csókja ízét fényét fűrtbe foglalta
bárki leszakítja megcsókolhassa
itt hagyta az égen túli tiszta bájt
rabul ejt az érett rizling muskotály
juh fark veltelíni
furmint cardinal
bőve büszkesége
csöndes bakator
mit a kurucvére
azonmód kínál
briliáns a szemnek
nem ízlelt a száj
ennél éde
sebbet
sehol
semmi
kor*

Alkalmi őszi ének

*Elmúlt évek, jövőendő évadok
jelenideje, születésnapok,
s minden időben megszokott,
mégis szokatlan évszakok
közhelyei, stílussá avatott
jövés, menés, válásból elmúlás:
mintha egy halott anyából való
csecsemő sírna föl, a földgolyó,
kihült egekre, s úgy pattanna ki
a semmiből a bimbó-valaki,
hogy könnyeitől rögtön élni kezd
virágtól csillag, mennybolttól a kert.*

*Fecskék mennek, hát jönnek vadludak,
sose az ami, amit épp mutat,
nem az a csöndes melankólia,
hogy a levélnek el kell hullnia,
nem is az fáj, mint éjszaka a fog,
s ha a gyomor az álmon átsajog,
s a félúton túl még túlibb csömört
sújt az elévült arcra a tükör,
rosszabb a rosszban, ami kifogyott,
az elközömbösült hasonlatok,
a kapcsolódó kéz, a tiszta szem,
ki szemtől szembe egymásnak üzen,
s a fül meghallja azt a suhanást,
melyet öröktől suhognak a fák,
és szerveimhez társult szellemem,
akár az Isten, társalog velem.*